

DE ZOTTE DOODSKOP

PETRALOUISE MURIS

Geschreven en geïllustreerd
PetraLouise Muris

Avonturenverhaal 11+

Bladzij	Hoofdstuk
3	1 Ik was zeerover.
5	2 Het handelsschip.
10	3 Scheurbuik.
15	4 Nieuwe kanonnen en Grieks vuur.
20	5 Malle is in gevaar.
26	6 In gevecht met de Turkse 'Pijn.
31	7 De Zotte Doodskop in gevecht.
36	8 Schateiland.

HOOFDSTUK 1 IK WAS ZEEROVER.

Portugal, drie november 1587.

Laat ik beginnen, ik ben Hollander geboren en getogen. Ik heet Jan Broek. Ik was chirurgijn op het zeeroverschip de Zotte Doodskop.

Hier in Portugal ben ik bekend onder mijn valse naam Juan da Cerdo.

Als ik was teruggekeerd naar mijn Holland, had ik waarschijnlijk de doodstraf gekregen.

Hier in Portugal ben ik een voornaam heerschap.

Men weet hier niet onder welke valse voorwendsels ik hier gekomen ben. Niemand hier heeft het vermoeden wie ik eigenlijk ben, dus schrijf ik in het Hollands en laat mijn verhaal lijken op een avonturenverhaal. Dat begon zo:

Rond 1560 was ik in geldnood en had nauwelijks iets te eten. Meestal sliep ik op straat. Ik zocht werk, maar alles betaalde onder de maat. Van een vriend hoorde ik dat er op een schip een chirurgijn nodig was. Het zou goed betalen. Ik wist niets van ziektes of van wonden, toch besloot ik te liegen. De kapitein van dat schip nam mij onmiddellijk aan.

Niet veel later had ik mijn prachtige baantje aan boord van een handelsschip... althans dat dacht ik.

Maar al gauw kwam ik er achter dat ik op een piratenschip werkte.

Ik besloot net te doen alsof mijn neus bloedde en paste mijzelf aan. Al gauw was ik het beste maatje van de kapitein die mij gekscherend Malle Jan noemde.

Ons schip zwalkte over de oceanen en beroofde iedereen die in de buurt kwam. Al de vergaarde spullen werden in Amsteldam verhandeld.

(naderhand Amsterdam)

Het is het jaartal 1562, het almaar groeiende rijk Turkije ziet vol afgunst hoe de Portugezen en de Spanjaarden het voor het zeggen hebben op alle zeeën.

Turkije bouwt daarom schepen die sterk genoeg zijn om het een halt toe te roepen.

Kapers en vele dappere mannen worden door de overheid aangenomen om de rijke buitenlandse schepen te overvallen.

Zij willen meer grip krijgen op de zeeën en de rijkdommen van de landen eromheen. Niet alleen de Atlantische oceaan wordt veroverd er waagt zich ook een enkeling op de grotere oceanen.

Eén daarvan is de Turkse 'Pijn' dat een groot kaperschip is wat levensgevaarlijk is.

Op dat moment weten wij nog van geen gevaar, totdat wij een ander piratenschip overvallen.

Daar begint mijn avonturenverhaal:

HOOFDSTUK 2 HET HANDELSSCHIP

Het piratenschip 'De Zotte Doodskop' vaart zonder vlag Zuidwaarts. Zij zijn opzoek naar de schatten die uit de nieuwe gebieden worden verscheept. Zij zijn ook opzoek naar een schat ergens op een troosteloos eiland. Het is er verstopt door de Portugezen om het uit handen te houden van de Spanjaarden.

Aan boord van dat schip zijn niets anders dan wrede kerels die er niet voor terugdeinzen anderen naar het leven te staan. Kapitein Dirk Pronk die als bijnaam 'De slangentong' heeft omdat hij meestal iedereen afkat, houdt alle mannen goed onder de duim.

Zij zijn er die de commando's onvoorwaardelijk moeten opvolgen, anders zijn de gevolgen zeer ernstig.

Vandaag heeft Slangentong een goede bui en als die goed is, is die werkelijk goed.

Tijdens een gevecht met een ander piratenschip eerder die dag was hem ter ore gekomen, dat er midden in de Indische oceaan op een vulkanisch eiland goud te vinden zou zijn. Natuurlijk wilde hij er alles over weten.

Hem werd verteld dat het goud vervloekt is en niemand op het eiland durft te komen.

De Turkse Pijn waart er rond en voor velen die hen voorgingen was het avontuur al onfortuinlijk afgelopen.

Kapitein Pronk gelooft niet in fabels.

Zijn schip en zijn mannen kunnen best tegenstand bieden. Op dat vulkanische eiland is goud te vinden en hij wil en zal dat hebben.

In zijn scheepsvertrek bestudeerd hij zeekaarten.

Het vulkanische eiland staat er niet op afgebeeld maar de kapitein weet de coördinaten.

Zorgvuldig krabbelt hij hier en daar op de kaarten en berekend waar het eiland zich zou moeten bevinden.

Voldaan kijkt hij naar zijn tweede man die hij gemakshalve pokdalige Piet noemt omdat zijn gezicht op een landkaart lijkt. Pokdalige krijgt de opdracht om de wapenkamers op orde te brengen, want op zee varen er meer gevaarlijke kaperschepen.

Het allergevaarlijkst blijkt dus 'De Pijn', wat naar horen het allergrootste Turkse kaperschip is dat door de open zeeën doolt. Het moet vele malen groter zijn dan het piratenschip de Zotte Doodskop. 'De Pijn' is een kaperschip die van de Turkse Grootvorst de opdracht heeft gekregen piratenschepen hun rijkdom weg te nemen. Zij moeten de bemanning met schip en al vernietigen zodat hun handelsschepen een rustige doorvaart krijgen. Het heeft meerdere kanonnen aan boord en krijgshaftige mannen.

Kapitein Pronk houdt niet van kapers, hij verovert alleen schepen en steekt ze daarna in brand.

De bemanning laat hij zoveel mogelijk in leven en loost hen op een onbewoond eiland ergens midden op zee. Echter de 'Pijn' laat niemand in leven.

Vandaag, zes maanden later is de zee kalm, het kaperschip is gelukkig nergens te zien. Een klein zuchtje wind zorgt ervoor dat het schip toch voortgestuwd wordt. De kapitein staat op het dek en tuurt door zijn kijker de zee rond.

Er is nog steeds geen schip te zien. Doordat hij het goud in het vooruitzicht heeft, trakteert hij zijn mannen op brandewijn. Kleine uurtjes verstrijken.

Zijn kijker geeft hij aan Pokdalige.

'Hou jij voor mij de boel in de gaten. Geef meteen door als jij een schip ziet. Mannen,' zegt hij: 'drink op een rustige vaart. Drink op ons, drink op de schat zodat wij straks vol rijkdom naar land terugkeren.

Drink op ons schip, zodat het niet op de klippen zeilt, of op een één of andere zandbank.'

Grinnikend loopt hij naar het roer.

De mannen zijn allang blij dat de kapitein in een goed humeur is. Zij drinken tot zij niet meer kunnen.

Ondertussen tuurt pokdalige Piet de zee af.

‘Mm, ik zie daar een stip aan de horizon, kapitein.’

Hij geeft vlug de kijker terug.

Nu tuurt de kapitein door de kijker.

‘Jakkas, ik kan nog niet ontdekken welk schip daar vaart.

Het zou dichterbij moeten komen. Misschien is het een handelsschip met buit. Misschien is het een oorlogsschip of een kaper. Het lijkt wel of het stil ligt. Ruige Rob klim jij eens in het kraaiennest, misschien ontdek jij iets meer dan wij.’

‘Ar, ar Kapitein!’ Ruige Rob die zijn naam te danken heeft aan zijn vele vechtpartijen klimt de mast in.

Vanuit het kraaiennest ziet hij dat het schip stil lijkt te liggen. ‘Volgens mij is het een handelsschip!’ roept hij vanuit het kraaiennest.

‘Kun jij de vlaggen ontwaren?’ vraagt de kapitein.

‘Nee, niet echt, zij lijken mij Portugees, ik kan het niet echt zien, misschien als we iets dichterbij kijken!’

‘Weet je zeker dat het geen oorlogsschip is? Wij zijn anders goed het haasje!’

De kapitein twijfelt of hij eropaf gaat of verder koers zet naar zijn schateiland. De Portugezen zijn enorm machtig en hebben moderne krachtige robuuste oorlogsschepen. Zij zijn de baas in het oostelijke deel van de Atlantische oceaan maar hier westelijk varen meer Spaanse schepen.

Hij roept malle Jan zijn vertrouweling, hij is de scheepsarts van de Zotte Doodskop.

‘Ik zou wachten tot het donker is en er dan op af gaan.

Als het een handelsschip is kunnen wij het enteren.

Misschien kunnen wij toch wat spullen gebruiken die zij aan boord hebben.’

‘Misschien, misschien, wat heb jij dan nodig Malle?’ grinnikt de kapitein.

‘Medicijnen en windsel, misschien is er traanzalf.

Straks komen wij op uw vervloekte eiland en daar vallen misschien gewonden. Je weet maar nooit.’

'Tja, als het een handelsschip is, zou het een zonde zijn hem niet te enteren. Maar wat als het een oorlogsschip blijkt te zijn? Wij zullen aan de haaien gevoerd worden. Trouwens, de 'Pijn' wil ik ook niet tegenkomen, niet dat ik laf ben, maar zij zijn met meer. Zij zijn beter bewapend.'

Malle Jan kijkt nieuwsgierig.

'Goed Malle, over een paar uurtjes enteren wij dat schip. Daarna varen wij naar de Indische oceaan.'

'Ai, ai kapitein, ons scheepsvolk is fit en krachtig, we zullen hen vermorzelen! Moet ik de mannen inlichten?'

'Dat doet Pokdalige wel, maak dat je wegkomt ik heb meer te doen! Ruige, zet koers naar dat schip!'

Malle Jan druipt af, hij mag dan wel de vertrouweling van de kapitein zijn echter, hij is doodsbang voor hem.

Onderweg botst hij tegen de scheepskok op.

'We hebben vet nodig er is te weinig vet!' jammert die.

'Hoe kan dat nou? We hebben van alles aan boord.

Heb je jouw ogen wel goed de kost gegeven?'

'Ik heb het vergeten in te slaan,' jammert vieze Ditze:

'straks zwaait er wat!'

'Laat mij in de voorraadkamer zoeken. Misschien is er meer dan je denkt.' oppert malle Jan.

'Als jij het vindt is het een wonder. Ik heb aldoor gezocht!'

Malle Jan zoekt tussen vaten en kisten.

Tegen de scheepswand hangt een lijst.

Scheepsbesluit 3500 kilo. 400 kilo kaas, 250 vaatjes haring, 150 kilo gezouten vlees. Balen bruine bonen en erwten en meel. Gedroogde vis, vaten honing, uien en zout.

'Er staat geen vet op jouw lijst, sufkop! Waar wil je in bakken? Onze mannen moeten krachtig zijn, ze moeten goed eten!' Malle Jan loopt hoofdschuddend weg.

'Ja, maar...maar.'

'Je zoekt het maar uit! Het is mijn pakkie an niet!' schreeuwt malle Jan hem toe.

Vieze Ditze bibbert over heel zijn lijf.

Hij moet het de kapitein melden, maar hij durft het niet. Toch verzamelt hij al zijn moed en gaat aan dek. De kapitein zingt achter het roer. Ditze komt langzaam dichterbij, zo langzaam als een zeeslak. De kapitein merkt onmiddellijk aan hem dat er iets mis is. 'Kom hier Ditze! Wat is er loos?'

Ditze jammert: 'der is geen vet, Kap!'

'Wat bedoel je met 'der is geen vet'? Bedoel je soms dat jij geen reuzel hebt ingeslagen, stomme zeepaling?

Je hersens zijn al net zo aangeslagen als de potten waarin je kookt!' Het gezicht van de kapitein lijkt te ontploffen, zijn ogen kleuren rood. De eens zo goede bui van de kapitein is als de bliksem verdwenen.

Zijn natuurlijke aard is weer boven, de aard van kapitein Slangentong. 'Hang m op, ondersteboven!' schreeuwt hij: 'dan kunnen zijn hersens gaan werken, die gore niksnut, die ellendige zeeprik!'

De andere piraten willen net Ditze grijpen als die gilt: 'ik ben met het eten bezig, straks brandt het aan!'

'Laat 'm lopen, voor deze ene keer. Misschien heeft dat andere schip vet aan boord, zo niet zal ik hem alsnog kielhalen! Opruimen die drank! Vannacht moeten jullie fit zijn. Er valt misschien veel te halen. Ik heb besloten dat jullie erheen gaan roeien, ons schip blijft hier liggen, buiten schotafstand. Zijn zij te sterk, varen wij snel weg. En nu aan het werk! Schrob de vloeren mannen, ons schip moet blinken. Iedereen moet zien dat de Zotte Doodskop een stevig goed onderhouden schip is! Wie lui is krijgt te maken met mijn zweep! Opschieten luie zeegarnalen!'

Midden in de nacht beschijnt de volle maan de kleine bootjes die net te water zijn gelaten. De kapitein had dat graag anders gezien maar gelukkig drijft er vaak bewolking langs zodat de bootjes minder opvallen.

De bootjes roeien zo snel zij kunnen naar het schip dat stil licht. Het schip is verlicht door fakkels die hier en daar zijn opgehangen. Opvallend genoeg hangt er één in de mast zodat de Portugese vlag onmiddellijk opvalt.

HOOFDSTUK 3 SCHEURBUIK.

Een enterhaak slaat over de reling. Ruige Rob die de zeeroverclub aanvoert maant zijn mannen tot stilte. Hij is het die het eerst op het Portugese handelsschip staat.

Bewapend met vlijmscherpe messen en pistolen lopen zij stilletjes over het dek. Niemand houdt daar de wacht. Het hele schip lijkt te zijn verlaten.

Ruige Rob gebiedt zijn mannen het kasteel (opbouw) van het schip te onderzoeken wat de plaats is van het hogere scheepsvolk. De mannen sluipen erheen en rennen naar binnen. Van een gevecht of verweer is geen sprake. De ruimte blijkt verlaten.

De mannen doorzoeken andere ruimtes in het schip maar vinden alleen zieken en stervenden.

‘Wat doen we?’ vraagt ruige Rob zichzelf af: ‘ik had op zijn minst een ferme vechtpartij verwacht.’

Hij roept zijn mannen bijeen.

‘Mannen, ik weet niet of hier sprake is van pokken of pest.’

Ik ga met drie mannen naar ons schip terug, ik moet dit met Slangentong bespreken. Jullie nemen alles mee wat verhandelbaar is. Neem voedsel in tonnen mee. Alles wat open en bloot ligt opgeslagen en eetbaar is, mag niet worden meegenomen.'

'Och Ruige straks worden wij ook ziek, ik wil nog niet dood!' gilt vrekke Willem.

'Stel je niet aan,' brult ruige Rob: 'je bent niet meteen dood. Maar als jij niet doet wat ik zeg, ben jij dat wel! Aan de slag jullie!'

Terwijl de zeerovers het zieke handelsschip leegroven, bespreekt ruige Rob het probleem met zijn kapitein.

'Verbranden,' beslist de kapitein: 'we moeten dat schip verbranden, verspil geen bloed maar ruim het uit de weg. Ben jij dichtbij een zieke of bijna dode geweest?'

'Hoezo?' vraagt Ruige.

'Zomaar, ik vraag het zomaar.' De kapitein draait hem zijn rug toe. 'Was er nog iets kostbaars op dat schip?'

'De mannen zullen zo wel aan boord komen. Ik heb bevolen alles mee te nemen. Echter alles wat eetbaar is en misschien door zieken is aangeraakt, niet.'

'Mm Pokdalige, haal malle Jan, ik heb hem nodig!'

'Ai kapitein!'

Malle Jan heeft van Pokdalige gehoord dat er misschien pest heerst op het handelsschip. Als hij de opbouw binnenkomt houdt hij zijn hand voor zijn gezicht.

'Waarvoor is dat nodig, stomme zeepaling!' schreeuwt kapitein Pronk kwaadaardig.

'Ik wil nog niet dood!' jammert malle Jan.

'Dood ga jij zo wie zo, misschien wat eerder, misschien wat later. Vooralsnog heb ik je nodig. Jij moet kijken welke ziekte daar heerst, je vertrekt meteen.'

Malle Jan voelt zichzelf dof van binnen. De moed zakt hem in de schoenen. Of hij nu door een ziekte doodgaat of door Slangentong vermoord wordt, veel keus heeft hij niet. Hij moet wel gaan want anders staat hem niet veel goeds te wachten.

Malle Jan vertrekt met enkele mannen naar het stilliggende handelsschip. Hij krijgt het erg benauwd als hij het schip beklimt. Tergend langzaam en met allerlei smoezen probeert hij er alsnog onderuit te komen. Doch de mannen duwen hem een ruimte in waar talloze jammerende zieken liggen. 'Wat hebben ze Malle? Moet je hun benen zien, die zijn pimpelpaars!' schreeuwt stoere Tinus verschrikt.

'O grutten, ze bloeden!' krijst een andere angstige zeerover: 'ik voel mij plots niet goed worden. Ik moet braken! Straks krijgen wij dezelfde ziekte en daar' gaan we vast dood aan!' Malle Jan gaat iets dichterbij kijken. Opeens merkt hij op: 'gelukkig mannen, het is geen pest en zij hebben ook geen pokken! Geen bult te zien en ook geen zwarte plekken. Het zijn ook geen mazelen. Het is echter wel ernstig, bidt God dat de ziekte niet op ons overslaat. Ik weet nog niet wat het is maar deze mensen hebben wel verpleging nodig.'

'Is het niet beter hen te vermoorden en in zee te werpen?' Tja van mij mogen jullie dat wel, maar wat vind onze kapitein? Als deze mensen op krachten zijn kunnen wij hen verhandelen. Eén van jullie moet het de kapitein melden, hij moet beslissen wat er met hen moet gebeuren. Tinus, ga jij! Zeg hem hoe deze mensen eruitzien.'

Vijf minuten later zit Tinus in het bootje. Hij roeit zo snel hij kan naar de Zotte Doodkop.

De kapitein ziet hem aankomen en gilt hem toe: 'stoppen, niet dichterbij komen! Wat mankeren die scheepslieden op dat Portugese schip? Heerst er pest, zijn het pokken?' Tinus schrikt want stoppen betekend dat hij niet aan boord mag komen. Zijn kapitein is bang om ziek te worden.

Als het één of andere enge ziekte is zou hij nooit meer aan boord mogen komen. De Zotte Doodkop vaart desnoods zonder hem weg.

‘Hoor ik nog wat, zoute zeeharing?’ schreeuwt Slangentong.

‘De bemanning ziet er vel over been uit. Hun monden bloeden en hun huid ziet blauwrood! Sommige hebben zwarte vingers en verliezen tanden, het is ernstig Kap!’ Tinus wacht op antwoord, maar de kapitein wendt zich af. Wat hij niet ziet is dat de kapitein wordt aangesproken door hebzuchtige Harrie.

‘Kappie, zo te horen is het scheurbuik. Ik heb dat meegemaakt op een ander schip. Die mensen daar moeten vers voer hebben, landvoer zo gezegd.’

‘Weet je dat zeker, Harrie?’ vraagt de kapitein: ‘ik moet het zeker weten, want ik wil hier geen enge ziekte op mijn schip. Ik kan het me echt niet veroorloven mensen kwijt te raken. Ik heb alle mannen nodig! Tinus!’ schreeuwt hij: ‘kom hierheen!’

Even later komt Tinus opgelucht aan boord, hij is blij dat de kapitein hem niet aan zijn lot heeft overgelaten.

‘Hebzuchtige zegt dat het scheurbuik is, alle zieken moeten hier aan boord,’ commandeert de kapitein: ‘zodra zij beter zijn verkopen wij hen, dat brengt rijkdom binnen. Wij varen naar land, zij hebben landkost nodig.

Ga meteen terug naar dat schip, ik zal hulp sturen.

Ruige, jij moet het schip in brand steken, ga met Tinus mee!’ Ruige, die zichtbaar blij is dat het geen enge ziekte is loopt zingend achter Tinus aan.

Ondertussen heeft malle Jan windsels om zijn handen gedaan om de zieken niet te hoeven aanraken. Hij heeft nooit over scheurbuik gehoord en weet dus ook niet waarom de bemanning zienderogen achteruit gaat.

Vertwijfelt loopt hij heen en weer, hij wil zo snel mogelijk van het helse schip af. Hij schrikt als iemand opeens tegen hem praat. ‘Malle, daar komt Tinus weer. Ruige is ook meegekomen.’

Van deze mogelijkheid gebruik makend rent hij op hen af. ‘Mag ik van boord? Ik weet niet wat ik voor hen kan doen, kom dan gaan we.’

‘Ze hebben scheurbuik en moeten van boord!’ gebiedt Ruige.

‘Wat zeg je?’ schrikt Malle: ‘scheurt hun buik?’

‘Nee, dat niet. Die ziekte wordt zo genoemd.

Die zeelieden hebben landkost nodig, althans dat beweert de hebberrige. Iedereen die leeft, gaat bij ons aan boord. Is er niets kostbaars meer op dit schip?’

‘Daar hou ik me niet mee bezig, dat zul jezelf moeten onderzoeken.’ jammert Malle. Even later is iedereen op het handelsschip bezig. De Zotte Doodskop is langszij komen liggen. Alle nog levende bemanning wordt vastgesjord en één voor één overgeheveld op het piratenschip.

Het hele handelsschip wordt doorzocht waarna alle bruikbare spullen worden meegenomen.

Het voedsel dat onafgedekt is en kuipen vet worden ook van boord gehaald.

Ruige schreeuwt vanaf het handelsschip: ‘Kap, moeten de zeilen er ook af? Wat moet er gebeuren met de kanonnen? Die staan wel vast, Kap! Is er nog extra hout nodig?’ De kapitein die ontzaggelijk blij is met deze buit schreeuwt: ‘alles wat los en vast zit, zoveel ons schip kan dragen. Haal de vlaggen er ook af Ruige, die kunnen van pas komen!’

Ruige beveelt enkele mannen de zeilen van de masten te halen. Anderen stuurt hij er op uit om de kanonnen los te koppelen en het hout te verzamelen.

Na een tijd is het hele schip gestript, althans van binnen. ‘Is iedereen op de Zotte Doodskop, Kap? Dan kan de brand erin.’ ‘Ja Ruige, hij kan. Ga daarna snel van boort hè! Het brandt vanzelf wel uit.’

Even later staat het handelsschip in lichterlaaie.

HOOFDSTUK 4 NIEUWE KANONNEN EN GRIEKS VUUR.

De zee is nog steeds rustig als de Zotte Doodskop zich van het brandende schip verwijderd.

De kapitein bestudeert weer zijn kaarten en bekijkt ook de sterrenhemel. Het kompas draait nog steeds westelijk.

‘We moeten bijdraaien,’ concludeert hij als hij zijn sextant (navigatie instrument) gebruikt: ‘we moeten noordwaarts Ruige, daar ligt een groot eiland waar ik mijn handelswaar kan slijten. We nemen de vaargeul aldaar. Hijs de Portugese vlaggen, zodat iedereen kan zien dat wij goed volk zijn.’

‘Ai, ai kapitein!’

De Zotte Doodskop nadert het eiland Madagaskar wat op dat moment een Portugese kolonie is. De kapitein heeft geen notie dat het grote eiland Portugees grondgebied is. Nergens is een aanleghaven te bekennen, alleen dikke sliblagen waar geen schip doorheen kan.

‘Mannen, enkele van jullie waaronder malle Jan gaan groenvoer zoeken. De anderen gaan op zoek naar een woongebied. Neem spullen mee die wij kunnen ruilen voor landvoer en kostbare voorwerpen. Doe voorzichtig! Ga dus niet te ver het eiland op. Ik zie jullie vanavond terug. Harrie zorg jij voor de zieken, ik heb Malle op pad gestuurd.’

Malle Jan is al snel terug met wat vruchten en tegen de avond zijn anderen ook terug met rijst, kokos en eetbare bladeren, bananen en tabak, pelzen en geweven tapijten. Zij vertellen de kapitein dat er haast niets te ruilen is. Zij vertellen ook dat er een Spaans handelsschip in de buurt ligt dat een gevaar kan zijn voor de Zotte Doodskop.

‘Roep Ditze!’ commandeert de Kapitein: ‘en Ruige maak de wapens op orde. We moeten meteen kunnen reageren!’

Even later komt Ditze hijgend op de kapitein aflopen.

‘Ik geloof dat ik ziek ben,’ hijgt hij: ‘ik heb geloof ik hetzelfde als die zieken beneden.’

‘Ziek zijn doe je in jouw eigen tijd!’ schreeuwt

Slangentong: ‘hier is het verse landvoer. Maak wat klaar dat gemakkelijk is om op te slobberen voor die lui beneden!’

Ditze kookt de rijst, hij vermengt die met kokos en fijngesneden bladgroente. Hij prakt er ook vers fruit doorheen. Na maanden afzien krijgt de bemanning en de zieken eindelijk goed te eten, al is het wel uit vieze kommen.

Terwijl de kapitein samen met ruige Rob en pokdalige Piet eet, smakt hij: ‘ik zit met een dilemma Pokdalige, de zieken houden ons op. Zij zijn toch waarschijnlijk veel goud waard. Als wij hier een tijdje blijven liggen kunnen die mannen aansterken en kunnen wij hen elders verkopen. Echter, wij lopen dan wel gevaar.

Het is het beste om rechtsomkeer te gaan en de zieken hier achter te laten. Zij zijn jammer genoeg nog niet sterk genoeg om voor zichzelf te zorgen.

Wat moet ik doen, zal ik gaan vechten tegen de Spanjaarden? Haal Malle hierbij, ik wil weten wat voor een advies hij geeft!

Ruige haalt Malle.

‘Malle, kom zitten! Eet met ons mee!’

Malle schuift aan tafel, hij kijkt de kapitein vragend aan.

‘Ik wil de zieken hier achterlaten maar dan is alles voor niks geweest. Zij kunnen niet voor zichzelf zorgen en zijn op dit moment niks waard. Hier in de buurt ligt een Spaans schip die vele malen sterker is dan de Zotte Doodskop. Misschien gaan wij ten onder. We kunnen ook die Portugezen hier afzetten en meteen naar ons eiland vertrekken. Daarbij, wil ik eerst nog verse kost inslaan. Wat denk jij Malle? En jij Pokdalige? En wat vind jij Ruige?’ ‘Ik vind,’ grinnikt Ruige: ‘dat we met de Spanjaarden moeten vechten. Die Portugezen zijn toch niks waard. Zij hebben zorg nodig en eten onze voorraden leeg. Gooi hen toch aan land Kappie!’

‘Ik ben het daar mee eens!’ schreeuwt Pokdalige.

Malle staat op en schreeuwt: ‘nee, nee, wij kunnen hier best meer mannen gebruiken! Daarbij, als zij op kracht zijn kunnen zij op dit schip werken, er is genoeg te doen. Als slaven zou ik ze niet verkopen, dan lopen wij nog meer gevaar! Laat staan dat we ze hier achterlaten.’

‘Wat is dan het gevaar als wij hen hier achterlaten?’ vraagt de kapitein.

‘Tja, dat zie ik niet meteen, zij kunnen bijvoorbeeld verraden welke kant wij opvaren. Dan worden wij misschien ingehaald door een ander Portugees schip. Laten we verstandig zijn en vers eten inslaan. Wij geven aan hen de keus zich aan te sluiten of dood te gaan.’

‘Tja, vechten tegen die Spanjaarden,’ zucht de kapitein: ‘of meer mensen voeden.’

Malle oppert: 'we kunnen de kanonnen die wij buit gemaakt hebben, inbouwen in dit schip. Er moeten veel mannen die dingen bedienen. Het maakt ons weerbaarder.'

'Dus jij wilt die Portugezen blijven verplegen totdat zij aangesterkt zijn? Jij wilt hen de keuze geven om alsnog te sterven of zich hier aan te sluiten? Dat lijkt mij een verbazend goed plan. Meer kanonnen maken ons schip sterker. Wie is er dan nog bang voor een Spanjaard of voor een Portugees of de Turkse Pijn? Pokdalige, regel jij de verse voorraad! We vertrekken meteen als alles aan boord is.'

De kapitein geeft Malle een fikse klap op zijn schouder. 'Fijn jongen, jij hebt en goed stel hersens daarboven! Drink wat met mij op een goede afloop! Hum, krachtig en rijk, dat lijkt me wel wat, ha, ha!'

Als Pokdalige van tafel wordt gestuurd kijkt hij jaloers achterom, maar durft niets te zeggen. Hij moet zorgen dat er een verse voorraad eten aan boord komt. Hij zou liever willen vechten tegen de Spanjaarden met alle gevolgen van dien. Hij zou ook malle Jan een kopje kleiner willen maken maar krijgt de kans niet. 'Ik heb het idee dat malle Jan de tweede man is,' briesst hij voor zich uit: 'terwijl ik' toch meer te zeggen zou moeten hebben! Slangentong hecht niet zo aan mijn aanbevelingen. Ik kan net zo goed lucht zijn!'

Op dat moment vraagt de kapitein aan malle Jan: 'waar zou jij die nieuwe kanonnen plaatsen?'

Malle Jan antwoordt: 'het lijkt mij het beste twee kanonnen op de boeg te plaatsen en op de achterstevan. Die kunnen we verankeren. Wij hebben er nu ook vier met lange lopen erbij.

Wij kunnen in het vooronder onze voorste kanonnen vervangen, dan kunnen wij die draaien en beter richten. Wij hebben nu ook de juiste stoffen om Grieks vuur te maken. Wat kan ons nu nog overkomen!'

'Waarom ben jij mijn tweede man niet, tja wij hebben ook een chirurgijn nodig. Ga jij maar weer naar jouw zieken, ik zorg voor de kanonnen. Bedankt Malle, je hebt goede ideeën.'

Malle Jan loopt naar de zieken en ontdekt tot zijn opluchting dat die al levendiger worden.

Ondertussen geeft de kapitein zijn mannen de opdracht nieuwe schutsluizen te maken. Daarna moeten alle kanonnen geplaatst worden, zowel bovendeks als benedendeks en aan de voorzijde en de achterzijde van het schip.

De kapitein kijkt toe hoe alle kanonskogels met de Griekse vuurstroop besmeerd worden.

'Onze Zotte Doodskop zal bij het volgende gevecht een stuk sterker zijn kerels!' zegt hij zelfvoldaan.

Het is donker als pokdalige Piet de kapitein meldt dat er genoeg groenvoer en fruit aan boord is.

Net als de kapitein het bevel wil geven om te vertrekken, komt het Spaanse schip langsvaren.

Doordat de 'Zotte Doodskop' de Portugese vlag voert weet het Spaanse schip niet dat het een piratenschip is. Mannen hangen over de reling zij krijsen: 'Turcò sufrir! Belicosa!' Het schip vaart voorbij.

HOOFDSTUK 5 MALLE IS IN GEVAAR.

‘Wat roepen zij?’ vraagt Pokdalige aan de kapitein.
‘Ik heb geen idee Pokdalige, ik heb ook geen idee wat zij aan boord hebben. Laten wij hen volgen, misschien hebben zij goud aan boord!’

De Zotte Doodskop komt langzaam in beweging en zet koers achter de Spanjaard.

De kapitein wrijft in zijn handen en denkt aan al de rijkdom die hij nog moet vergaren.

‘Hijs onze eigen vlaggen mensen! Wij gaan zo vechten!’
Zijn onze kanonnen schietklaar, Pokdalige?’

‘Nog niet kapitein, als ik u was zou ik nog geen haast hebben om te vechten.’

‘Hoezo niet, dwarsliggende pukkel? Ben je soms bang dat wij zullen zinken, afschuwelijke zielepoot? We doen het met wat we hebben, het zal wel lukken. Aan de slag! Laat de mannen de kanonnen bedienen, ik ruik goud!’

Niet veel later ontdekt men op het Spaanse schip de vlaggen van het piratenschip. Het vuurt als eerste kanonskogels af. De Zotte Doodskop wordt als eerst getroffen. Er vallen drie gewonden en in de scheepsromp is een gapend gat geslagen. Water stroomt met kracht het ruim binnen. ‘Ga overstag!’ schreeuwt de kapitein: ‘en vuur terug!’ Helaas kan het grote logge schip niet snel wenden. Een tweede inslag volgt

‘Waar bent u aan begonnen!’ schreeuwt pokdalige Piet: ‘straks liggen we op de bodem van de Oceaan!’

‘Hou je kop ellendige zandspiering! Doe wat ik zeg, anders zie jij straks ook de zeebodem!’ schreeuwt Slangentong terug: ‘waarom ben jij in vredesnaam mijn tweede man. Nee dan Malle, die is beter in alles, ik overweeg een andere chirurgijn te nemen en hem te bevorderen. Aan jou heb ik niks!’ Pokdalige Piet kookt van woede en ergernis, hij wil malle Jan kwijt.

Echter, beneden aan de boegzijde staat malle Jan. Hij weet precies hoe de Zotte Doodskop moet reageren. 'Jongens deze kanonnen kunnen jullie richten. Richt op het roer en op de masten!' Gebruik de Griekse vuurballen!

Er volgen een aantal salvo's waarna het Spaanse schip stuurloos is. De Spanjaard vuurt niet meer omdat iedereen in rep en roer is om het vuur te doven.

Echter het is tevergeefs.

Malle Jan rent naar het dek. 'Kapitein, ik moet hulp hebben ons schip maakt slagzij!'

'Tja, dat heeft voorrang,' jammert de kapitein: 'daar gaat het goud, straks is alles verloren. Mannen timmer de gaten in de romp dicht en schep het water uit het ruim!' Hij blijft op het dek staan kijken hoe het Spaanse schip ten onder gaat. Als het schip onder de golven is verdwenen, duurt niet lang voor er Spanjaarden naar zijn schip komen zwemmen.

'Ze mogen aan boord maar ontwapen hen. Sluit hen op in het ruim.'

'Maar Kap,' pruttelt Ruige: 'het ruim is nat!'

'Bind hen vast en sluit ze tijdelijk op in het kasteel (Opbouw op het schip), ons ruim is weldra droog genoeg! Nu moet ik ook nog een geschikte plek vinden om hen te lozen, misschien loos ik Pokdalige ook wel.'

Hij loopt naar het kasteel en grist een zeekaart van tafel. Vol minachting kijkt hij naar de Spaanse zeelieden.

'Wat kijken jullie, verwende rolmopsen? Het zal voor jullie straks niet meevallen als ik jullie op een kaal stuk land loos! Die kleding die jullie aanhebben wil ik graag als aandenken. Jullie krijgen wel een stel hemden, dan kunnen wij ruilen, ha, ha!'

De kapitein spoedt zich naar het dek en overlegt met pokdalige Piet waar zij de Spanjaarden kunnen lozen. 'Kijk jij eens, hier zijn wat eilanden, misschien kan ik die kerels daar lozen. Wij hadden eigenlijk westelijk langs het grote eiland moeten varen. Tja, dan varen we wel om.

Ik heb besloten het grote eiland aan de achterzijde te passeren en naar de admiraalseilanden (Amiranten) te varen. Daar vinden wij wel een geschikt plekje voor hen.’
‘Maar kapitein,’ spreekt Pokdalige tegen: ‘laten wij dezelfde vaarroute nemen als Vasco da Gama. Wij kennen hier de zee en zijn gevaren niet. Straks lopen we ergens op de klippen!’
‘Hoe vaak moet ik nou nog zeggen dat jij moet luisteren. Ik krijg zwaar genoeg van jou, braadharing! Het wordt tijd dat je de klappen van de zweep leert kennen.’
Pokdalige Piet protesteert: ‘ik bedoelde het goed, ik bedoelde het goed!’
‘Pokdalige, we moeten toch die kant op,’ sust de kapitein: ‘ons eiland ligt daar ook ergens. Ik zal dat goud uitgraven al moet ik zwemmen!’

Ruige komt het dek oprennen.

‘Het ruim is leeg, het water is weggehaald!’ schreeuwt hij de kapitein toe.

‘Kom de gevangenen halen, zij zitten daar’ te luxe.

In het ruim mogen zij los, maar sluit daar wel de boel af!’

Na een poos is het rustig op het piratenschip. Binnen in het schip worden nog wel de wanden betimmerd en wordt de laatste hand gelegd op het installeren van de kanonnen. Als die gereed staan wordt er in de zwoelte gegeten en gedronken. Er klinkt muziek en er wordt gezongen.

‘Hoe is het met onze Portugezen, Malle?’

‘Naar omstandigheden opperbest, ze reageren goed op het verse eten. Zij hebben al praats, een beetje teveel praats!’

‘Goed zo, ik moet alleen overdenken hoe ik onze taalbarrière moet oplossen.’

‘Ik weet wel wat,’ zegt Malle: ‘kijk, zo los ik dat probleem op. Stel u bent een Portugees, u verstaat mij niet.’

Malle laat een vuurwapen zien en richt die op de kapitein. Hij maakt een keelafsnijdend gebaar en trekt de kapitein naar de zeilen. Werken, werken!’ schreeuwt hij:

‘verwende panharing!’

‘Ja, jij hebt je nu wel duidelijk gemaakt, ruim dat vuurwapen nu maar op. Jij wordt hun baas!’

De kapitein begint onbedaarlijk te lachen.

‘Ha, ha, verwende panharing, erg leuk hoor. Hier neem brandewijn dan word je warm.’

‘Nee dank u, ik heb het warm genoeg. Ik ga maar weer even naar ze kijken, het lijken mij gewillige mannen.

Zij kunnen vast hard werken.’

Malle loopt weg en Pokdalige sluipt hem achterna, wat niet veel goeds voorspeld want hij is stinkend jaloers op de chirurgijn.

Net als Malle zijn zieken wil verzorgen, bespringt Pokdalige hem en houdt zijn mes tegen Malle ‘s keel.

‘Ik ben je spuugzat, je gaat er nou aan, ventje!’

Malle wordt tegen de scheepswand aangedrukt en verzet zich hevig. Er vallen klappen over en weer. Malle wordt tegen de grond gedrukt. Pokdalige zit boven op hem.

Malle vreest voor zijn leven en gilt het uit.

Boven horen zij hem niet, daar is teveel lawaai.

Dan komt een zieke uit zijn hangmat en geeft Pokdalige een fikse optater zodat die tegen de grond slaat.

‘Dank je wel, dat was net op het nippertje!’

Malle Jan kijkt dankbaar naar de vreemde uit Portugal.

‘Het gaat goed met je hè? Kom, ik neem je mee naar boven dan krijg je een kroes brandewijn. Maar eerst moet ik hier nog wat doen.’

Malle bindt Pokdalige vast en loopt dan met de Portugees naar het dek.

Hij loopt rechtstreeks naar zijn kapitein en zegt: ‘deze knaap heeft zojuist mijn leven gered. Schenk brandewijn in, hij belooft veel goeds!’

De kapitein kijkt vol ongeloof naar het bebloede gezicht van Malle.

‘Geen vuurwapen nodig?’ grijnst de kapitein: ‘liep jouw leven gevaar bij jouw zieken, ha, ha!’

‘Beneden ligt Pokdalige. Op het ogenblik is hij in diepe slaap. Hij wilde mij vermoorden.’

De kapitein krijgt onmiddellijk weer zijn slangengezicht inclusief zijn rode ogen.

‘Ik had al gemerkt dat hij jaloers was, maar dit loopt wel de spuigaten uit! Schenk die knaap wat in mannen, we hebben een scheepsknecht erbij.’

De kapitein staat op en loopt naar beneden, hij weet niet of Malle de waarheid spreekt.

Pokdalige Piet ligt op zijn buik op de vloer. Hij is met windsels vastgebonden.

De kapitein duwt hem op zijn rug.

‘Hij heeft je wel een mep verkocht hè? Ik laat je naar boven slepen, ik moet nog bedenken hoe ik dit oplos.’

Pokdalige Piet reageert niet, hij is bewusteloos.

Als de kapitein terug op het dek is schreeuwt hij: ‘haal Pokdalige bij de zieken vandaan en bindt hem aan de mast! Het is uit met zijn streken! Malle ook! De waarheid moet boven tafel komen!’ Malle sribbelt heftig tegen als hij wordt gegrepen. ‘Ik heb niets gedaan, hij viel mij aan! Nee, ik heb niets gedaan, ik moet mijn zieken verzorgen! Sommige moeten nog gevoerd worden!’ jammert hij.

De kapitein grijnst kwaadaardig: ‘je zieken worden door Hebzuchtige verzorgd. En jij Pokdalige? Jij hebt zeker ook niks gedaan!’

‘Nee, ik ben gevallen, ik heb niet gevochten, hij viel mij aan.’

‘Haal die Portugees hier! Die heeft alles gezien.’

De kapitein maakt een stompbeweging en wijst dan naar de mannen aan de mast. De Portugees durft Pokdalige niet aan te wijzen, hij is bang.

‘Aan jou heb ik ook niks. Aan het werk! Tinus, pak mijn zweep en geef die jongens er beiden van langs. Tien keer, om te beginnen.’

Tinus slaat er op los.

'Die kerels blijven twee dagen staan, weet ik het dan nog niet, verleng ik dat tot twee weken met zweepslagen erbij!' schreeuwt Slangentong.

De nacht treedt in.

Malle en Pokdalige maken nog steeds ruzie. Zij zijn moe geworden van het staan en zijn erg dorstig.

De kapitein gaat met een kruik drank vlak bij de mannen zitten, hij slurpt: 'prulft, en? Waarom hebben jullie elkaar geslagen? Weten jullie dan nog niet dat ik dat niet duld op mijn schip. Mijn mannen moeten één zijn. Daarom heb ik besloten jullie geen eten noch drinken te geven. Jullie krijgen niks, zoute panharingen!'

De kapitein slurpt luidruchtig zijn kruik leeg, gooit die kapot op de grond en loopt mopperend weg.

'Ik was het niet, Pokdalige viel mij aan,' jammert Malle: 'hij heeft een hekel aan mij. Wacht maar tot hij ziek wordt dan heeft hij mij nodig!'

De kapitein is uit het zicht verdwenen.

'Jank maar zielepoot, als ik kapitein word gooi ik jou als eerste van dit schip!' brult Pokdalige.

'Ach, wat denk je wel,' moppert Malle: 'jij hebt een kronkel in jouw hoofd!'

'We hebben een kapitein van niks,' brult Pokdalige: 'zo gauw het kan, neem ik hier de boel over!'

'Wat ben je van plan? Wil jij soms muiten? Daar staat de doodstraf op hoor!' brult Malle terug.

De mannen ruziën verder totdat zij uiteindelijk van uitputting in slaap vallen.

Althans zij slapen staande en hun hoofden hangen alsof zij naar de scheepsvloer kijken.

HOOFDSTUK 6 IN GEVECHT MET DE TURKSE 'PIJN'.

Als iedereen nog in diepe rust is, ziet Malle een schip in de verte. 'Pokdalige, ben je wakker?'

'Ja, nou wel! Wat is er, ik wil niet meer met je praten, hoor je!'

'Ik zie een schip in de verte, had ik maar een kijker.'

'Ik zie niks, ik kan mijn hoofd wel omdraaien, maar niet zover.'

'Wie houdt hier de wacht, is er dan niemand op het dek?' Malle begint te roepen. 'Schip in zicht, schip in zicht!'

Luie Loek komt gapend naar het dek. 'Wat zeg je Malle?'

'Daar, daar komt een schip aan. Het lijkt mij een joekel!'

'Nou en?' Luie geeuwt nogmaals.

'Roep de kapitein, we moeten de kanonnen laden voor het te laat is. Is er nog genoeg Griekse smurrie?'

'Ach man wat maak jij je druk. Kap slaapt nog. Laat die man lekker slapen dan hebben wij ook rust. Stil nou hè!'

Luie loopt schouderophalend weg.

'Luister nou toch!' gilt Malle hem na: 'misschien is het een kaper!'

'Hij is toch nog ver weg?' geeuwt Pokdalige.

‘Kunnen wij onszelf niet losmaken? We moeten los voor het te laat is.’ jammert Malle.

Hij probeert wanhopig het touw rond zijn polsen iets lossler te krijgen. Het lukt hem niet zijn handen door het ruwe touw te wringen.

‘Hoe groot zie jij dat schip? vraagt Pokdalige.

‘Twee neuzen lang, waarom vraag je dat.’

‘Nou, dan is hij niet ver van ons af. Kun jij ook de masten zien?’

‘Niet goed...wazig...een beetje, ik zie een grauw schip in de verte. Het komt wel dichterbij, volgens mij is dat het Turkse schip. Laten we geen ruzie meer maken.

Kom Pokdalige, roep met me mee! Straks liggen zij nog lekker te slapen en worden wij besloten. Onze vlaggen hangen ook nog steeds uit.’

Nu beginnen beide mannen herhaaldelijk hard te schreeuwen.

‘Kapitein Pronk! Schip in zicht! Daar komt de Turkse Pijn!’

Niet veel later komt de kapitein mopperend het dek op.

‘En ruwe zeesterren? Hebben jullie besloten wie de waarheid gaat vertellen?’

‘Kijk daar!’ valt Malle in de rede: ‘volgens mij is dat de Pijn!’ De kapitein ziet nu ook dat het grauwe schip koers maakt naar de Zotte Doodskop.

‘Tinus, maak deze mannen los, ik hoor de waarheid wel een andere keer. Ruige luister! Zijn alle wapens op orde? Alle Portugezen die kracht hebben moeten onze kanonnen beneden bemannen. Luie, maak wat meer Grieks vuur, als het de Turkse Pijn is zal het de hel proeven!’ Pokdalige zorg jij voor de kanonnen op de boegzijde. Malle ga jij weer beneden aan de voorzijde orders geven. Je hebt het laatst prima gedaan.’

Iedereen rent naar zijn post en wacht gespannen af wanneer het grote kaperschip binnen vuurbereik zal komen. Gestaaq komt de Pijn naderbij. Het is een groot modern zeilschip met meer wendbaarheid.

Het is van dichtbij nog steeds grauw en ziet er gevaarlijker uit dan de kleine lompe Zotte Doodskop. Nu is het de Zotte Doodskop die als eerst vuurt. Grote brandende kanonskogels scheren boven het zeewater alsof zij zelf opzoek zijn naar prooi. Als eerste wordt de boeg geraakt. Dit keer is Pokdalige degene die triomfantelijk kijkt. De Turkse Pijn vuurt terug. Een kanonskogel scheert rakelings langs de boeg van de Zotte Doodskop en een ander stuitert over het zeewater. 'Het staat in brand!' schreeuwt Luie blij, dat komt omdat ik onze kogels heb bewerkt met de Griekse vuursmurrie! Hij heeft het nog niet gezegd of een kanonskogel met dezelfde smurrie slaat door de mast van de Zotte Doodskop. De mast vat meteen vlam. Dan zoekt er één door de scheepswand waar de Spanjaarden zitten. 'Help die lui beneden!' schreeuwt de kapitein: 'dadelijk verzuipen zij. Zij kunnen ons hier wel helpen. Timmer de romp dicht! Vuur op het roer!'

Een horde Spanjaarden komt het dek op. Zodra zij zien waarmee de Zotte Doodskop in gevecht is, doen zij spontaan mee.

‘Zie je dat?’ lacht Pokdalige: ‘zij hebben een hekel aan dat schip. Het valt ons dus niet alleen lastig, ook anderen zijn de klos.’ Hij probeert met gebaren achter de lading te komen van het Spaanse schip dat naar de bodem van de Oceaan is gestuurd. ‘Frutas meridionales.’ krijgt hij als antwoord, de Spanjaard wijst naar zijn mond.

Pokdalige lacht tevreden omdat het gelukkig landvoer was. Waarop een andere Spanjaard zegt: ‘no, no, Plata!’ Hij wijst naar een zilveren doodskop die als speld is vastgeprikt op de hoed van Luie.

‘Zilver? Dus de Spanjaarden halen ergens zilver vandaan? Kapitein, deze Spanjaarden vervoerden zilver. Jammer genoeg hebben wij dat naar de zeebodem geschoten!’

Ondertussen laadt hij een kanonskogel en laat die door de gewillige Spanjaarden afvuren.

‘Wij gaan straks ook Pokdalige!’ schreeuwt de kapitein: ‘hak de mast af en kiever die in de zee, wij peddelen straks wel verder. Mannen verdedig het roer! Wij gaan ervandoor, de Pijn is stuurloos! Die ‘Pijn’ valt mee, zo sterk zijn ze niet, zolang die stuurloos is kunnen wij maken dat we weggkomen!’

Langzaam vaart de brandend getroffen Zotte Doodskop van de brandende Turkse Pijn vandaan.

Nog steeds vuurt de Pijn kanonskogels af.

Net als de kapitein denkt buiten vuurafstand te zijn wordt het roer alsnog getroffen. Het breekt af en verdwijnt in de diepte. ‘Pokdalige, kunnen wij nog peddelen?’

‘Met dit schip zal dat zwaar zijn!’ krijgt hij als antwoord.

‘Haal alle kanonnen weg en schuif roeispanten door de schutsluizen er moeten ook nieuwe gaten gemaakt worden! In de nieuwe schutsluizen achterin ons schip maken wij een middeleeuws roer van twee spanen die door Luie en Pokdalige bedient moeten worden.

Hoeveel roeiers hebben wij?’

‘Honderdzes man Kap, zowel Hollanders als Spanjaarden als Portugezen.’

‘Al het hout wat maar als roeispaan gebruikt kan worden dient te worden gebruikt als spaan! Hup mannen, wij moeten hier wegwezen!’ Iedereen gaat als één bemanning aan het werk, Spanjaarden, Hollanders en Portugezen!’

In zijn gehavende kasteel bekijkt hij waar hij heen moet varen. We gaan naar het westen Malle, daar zijn ook eilanden waar we kunnen schuilen.’

Veel langzamer dan wanneer de Zotte Doodskop met zeilen vaart stuurt het schip naar het westen. De bemanning is doodvermoeid als de Zotte Doodskop eindelijk een plek heeft gevonden nabij de kleine eilanden.

‘Malle, ga jij samen met Pokdalige uitzoeken of we daar een tijdje kunnen blijven. Er moet fruit groeien en er moeten genoeg sterke bomen staan en misschien wat beesten voor onze vleesvoorraad. Wij moeten dit schip weer opknappen, kijk of er een rijk begroeide baai is dan kunnen wij dit schip verstoppen. Mijn schat zal dan maar even moeten wachten.’

‘Dat komt omdat u het onderweg altijd zo druk hebt, we hadden er allang kunnen zijn!’ snauwt Malle.

‘Hoe bedoel je dat zeeslang? Jij hebt overal baat bij!

Je vult je pens en wordt ondertussen stinkend rijk.

Als we die schat binnenhebben kun je Koning worden van weet ik veel, en nu wegwezen! Aan het werk!’

‘Ach, ik moet het eerst nog zien, ondertussen vechten wij ons dood,’ jammert Malle: ‘die schat bestaat misschien niet eens!’

De kapitein loopt geërgerd bij Malle vandaan.

‘Het is tijd dat ik hem een lesje leer, die bemoeial, die ellendige slijmvis!’

HOOFDSTUK 7 DE ZOTTE DOODSKOP IN GEVECHT.

Op het eiland vinden Malle en Pokdalige een begroeide baai waar zij het schip kunnen verbergen. Als dat aan de kapitein doorgegeven is, worden alle mannen aan het werk gezet. Niet alleen wordt er aan het schip gewerkt, er wordt ook gewerkt aan een onderkomen voor de nachten op het onbewoonde eiland. Echter, het zal nog maanden duren eer de Zotte Doodskop opgeknapt zal zijn.

Het werk vordert erg langzaam. Te langzaam voor de Kapitein. Iedere dag kijkt hij in, om en op het schip. Ietwat ontevreden bekijkt hij zijn schip. Hij foetert iedereen uit die maar iets zegt. Het schip ziet er anders uit dan voorheen, de zeilen zijn vervangen door die van het Portugese handelsschip. Hij is vooral teleurgesteld dat zijn met een schedel versierde zeil vernietigd is. Hij is wel blij dat zijn schip blinkt en schoon is.

In de afgelopen maanden viel het de kapitein op dat er vele handelsschepen voorbij voeren. Telkens weer ziet hij in gedachten bergen zilver. Wat hem opvalt is dat de vele schepen tegenwoordig begeleidt worden door twee andere schepen. Zouden die ook zilver verschepen? Hij heeft het er druk mee en bestudeerd ieder schip die voorbij vaart.

Na een tijd is het hem duidelijk dat er één schip meevaart met etenswaar en één met kanonnen om het handelsschip te beschermen tegen kapers en piraten. 'Dat wordt nog een hele klus,' denkt hij: 'om zo'n schip te veroveren heb ik meer vuurkracht nodig. Hij bekijkt zijn zeeroversschip nog eens hoofdschuddend.

‘Mijn schip is te klein, dat zie ik nu ook wel en het is niet wendbaar genoeg. Binnenkort kunnen wij hiermee geen enkel schip meer de baas. Ik denk dat het beter is direct het goud op te halen en daarna mijn zeeroversbestaan opgeef, dan kan ik van mijn rijkdom genieten voordat dat straks niet meer kan.’

Na dit overwogen te hebben wendt hij zich naar zijn mannen.

‘Mannen!’ roept hij: ‘het is afgelopen met ons geluier. Onze tijd zit er hier op. Ik heb besloten dat wij naar het vulkanische eiland varen en dan naar Portugal onder de Portugese vlag.

De Spanjaarden die voortreffelijk met ons meevochten zal ik overzetten op een Spaans handelsschip, er varen hier vele voorbij. Laten we zoveel mogelijk proviand aan boord meeslepen. Jongens zorg daarvoor want we gaan een omreis maken. Malle, kom hier! Zorg jij dat de Spanjaarden niet verraden wie wij werkelijk zijn.

Zeg dat we hen voor de Turkse pijn aanzagen en dat we daardoor zo hebben gevochten. Geef hun kleding terug, ook al hun wapens. Zij gaan het eerst van boord.

Daarna varen we snel naar onze schat.’

‘Ai kapitein!’ Malle spoed zich naar de Spanjaarden.

‘Jullie gaan naar huis, a casa!’ roept hij blij en geeft hen al hun spullen.’

De Spanjaarden reageren eerst stomverbaasd maar komen dan tot de slotsom dat zij worden vrijgelaten.

Malle doet veel moeite hen te laten geloven dat het allemaal een vergissing was.

Het schip is volgeladen met al het mogelijke fruit en ander vers voedsel. Eindelijk na maanden te hebben stilgelegen komt tijdens vloedtij de Zotte Doodskop langzaam in beweging.

Het oogt als een Portugees schip en vaart gestadig naar de vaargeul.

'Malle, haal die jongen die Pokdalige geslagen heeft. Hij krijgt mijn uniform aan. Jij moet hem laten vertellen dat de Spanjaarden uit de zee zijn gevestigd en naar huis moeten. Opschieten, daar komt al een Spaans schip in de verte.

De zotte doodskop ligt stil. Het Spaanse handelsschip met twee begeleiders komt snel dichterbij.

Alle Spanjaarden staan aan dek en zwaaien met een Spaanse vlag.

Niet lang daarna komen er Spanjaarden aan boord, zij zijn eerst nog argwanend. Dan klinkt een applaus en er volgen omhelzingen. Alle Spanjaarden stappen over op het schip dat langs zij is komen liggen.

Malle had hen gelukkig kunnen overtuigen dat zij aangezien waren voor kapers van de Turkse pijn.

De kapitein haalt opgelucht adem als de drie schepen uit het zicht verdwijnen. Hij stapt op de Portugees af die zijn kleding draagt.

'Staat je goed, hou maar aan. Laat zien wat je kunt.

Ik leer je meten. Hoe heet je?' 'Maximino, kapitein Pronk!'

De kapitein trekt hem mee het kasteel in. Op de tafel ligt een zeekaart. 'Kijk Maximino. Hiero, ligt goud, daar gaan we eerst heen. Daarna gaan we naar jouw casa, begrijp je?' Hij wijst op de kaart naar het puntje dat het

vulkanische eiland moet voorstellen. 'We gaan noordelijk!' Daarna wijst hij Portugal aan. 'Casa, casa!' Dan geeft hij hem een duw zodat hij op een stoel valt.

Lachend geeft hij hem een kroes brandewijn. Pokdalige komt binnen en kijkt jaloers naar de Portugees.

'Kijk niet zo kwaad neem ook drank. Straks zijn we allemaal stinkend rijk!' grinnikt kapitein Pronk.

Net als de kapitein denkt dat zijn reis voorspoedig verloopt, komt opeens de Turkse Pijn achter een rots vandaan.

Het is blijkbaar ook op zoek naar de schat.

'Het ziet er naar uit dat wij onze kanonnen moeten gaan bemannen. Ruige neem jij de voorkant onder jouw hoedde. Malle jij gaat dit keer naar ons achterschip. De Portugezen gaan beneden onze kanonnen bedienen. De rest van de mannen komt aan dek. Dit keer enteren wij die steekmug, anders blijven wij last van hen houden.'

Als de mannen aan dek staan vraagt de kapitein. 'Hebben jullie al je wapens? Dan kunnen wij ten aanval. We gaan hier natuurlijk niet zitten afwachten of er iets gebeurd. We moeten flank aan flank komen liggen. Vuur mannen! Geef ze van katoen!'

De eerste kanonskogels suizen door de lucht en raken de Turkse Pijn. Die reageert meteen, zij vuren direct terug. Weer slaat een gat in de romp van de Zotte Doodskop.

'Repareer dat gat voor we naar de haaien gaan!' schreeuwt kapitein Pronk: 'mannen, ik wil dat jullie alle kanonnen in één keer afvuren, schiet die boot lek!' Vanaf de Zotte Doodskop vuren alle kanonnen tegelijk naar de flank van het schip.

Vrijwel onmiddellijk verandert de Turkse Pijn in een vuurbal en hun kannonnen glijden het water in.

Nog maakt zij niet genoeg water. 'Er op af!' schreeuwt kapitein Pronk: 'zij of wij. Het moet nu maar eens afgelopen zijn, de zee is van ons! Enteren die vuurbal! Halen wat er te halen valt!'

De Zotte Doodskop vaart dichtbij de Turkse Pijn. Met de kleine roeiboten en via het schip zelf slaan de enterhaken over de reling van het immense kaperschip.

Met Ruige als bevelhebber vallen de zeerovers de Turken aan.

Echter, de Turken zijn met meer. Het is haast doelloos. Terwijl Ruige tegen Turkse overmacht vecht, vallen ondertussen vele doden en gewonden onder de zeerovers van de Zotte Doodskop.

Op een gegeven moment schieten er ook enterhaken over boeg van het piratenschip.

Een horde woeste Turken vecht zich een weg naar kapitein Dirk Pronk en hij wordt ogenblikkelijk aangevallen.

Hij verweert zich kranig maar heeft geen schijn van kans tegen een overmacht van woestelingen. Hij stort dodelijk gewond op de scheepsvloer. Pokdalige probeert hem te redden maar hij weet geen van de Turken van zich af te schudden.

Dan neemt opeens de Portugees Maximino het heft in handen.

Met zijn kapiteinskostuum nog aan, voert hij het commando over zijn landgenoten. De Turken op de Zotte Doodskop worden verslagen en alle enterhaken worden losgemaakt. Even later vaart de Zotte Doodskop op veilige afstand van de Turkse Pijn.

‘Vuur op dat schip! Blijf erop vuren totdat het zinkt!’ schreeuwt hij in zijn moedertaal.

Er zijn vijf gelijke salvo’s voor nodig om het schip te laten zinken. Een honderdtal mannen drijft in het water.

Malle, Ruige en zeven andere Hollanders komen in een roeiboot naar de langzaam wegvarende Zotte Doodskop. Zij worden gevolgd door een dertigtal Hollanders in de andere roeibootjes.

Her en der drijven gewonde en nog vitale Turkse krijgers in het water.

‘Redden, ontwapen hen en gooi ze geboeid in het ruim. We zetten hen bij ons eiland af.’ schreeuwt de kersverse kapitein over het dek: ‘trek onze mannen op het schip!’

Als de Hollanders aan boord geholpen zijn ziet Ruige dat de Portugees orders uitdeelt.

Hij is eigenlijk stikjaloers maar laat het niet blijken.

Dan ziet hij Pokdalige liggen en op een andere plek kapitein Dirk Pronk. ‘Ik kan niets meer voor ze doen,’ jammert Malle: ‘er zijn zoveel van ons dood, hoe moeten we verder.’

HOOFDSTUK 8 SCHATEILAND.

Ruige kijkt met haat in zijn ogen naar de nieuwe kapitein. 'Tja, jij moet maar eens met jouw vriend gaan praten. Hij denkt dat hij het te vertellen heeft op ons schip. Onze Zotte Doodskop blijft van ons! Geen haar op mijn hoofd denkt eraan om het een Portugees schip te laten worden.'

'Jij hebt geeneens haar,' lacht Malle: 'goed ik spreek wel met hem. Jij wilt zeker het commando over dit schip voeren?'

'Daar heb ik recht op. Ik duld geen ander boven mij dan Pokdalige of kapitein Pronk, ons schip blijft Hollands!'

'Ik moet wel zeggen Ruige, dat hij enorm goed de leiding geeft. Neem hem dan als tweede man, geef hem wel een kans. Heus je treft geen betere.'

De chirurgijn loopt op de kersverse kapitein af en Ruige ziet hen van een afstand naar hem wijzen. Dan komt Maximino op hem toelopen.

'Hiero,' zegt hij en geeft de kapiteinshoed aan Ruige. Ruige reageert met een fikse schouderklop en laat iedereen horen dat hij nu het bevel heeft.

'Voortaan noemen jullie mij kapitein Rob. Ik mag dan wel de grootste vechtersbaas aan boord zijn maar ik zal jullie goed behandelen. Wij gaan zoals onze kapitein gewild had naar het vulkanische eiland. Eerst zetten wij de Turken af bij het eiland waar wij gelogeed hebben.

Daarna halen wij het goud op en varen dan naar Portugal. Mannen, Maximino heeft genoeg vaardigheid om mijn tweede man te worden. Daarbij heb ik andere hoofdmannen nodig. Wie is bazig genoeg om anderen in het gareel te houden? Meld je aan bij Malle.

Maar eerst geven wij onze doden een waardig zeemansgraf. Tinus, zeg jij een gebed op zodat onze doden rust mogen vinden.'

Na de plechtigheid zet de Zotte Doodskop koers naar het eiland waar de Turken worden afgezet. Dan gaan zij eindelijk naar het vulkanische eiland dat

Maximino blind weet te vinden tussen al de krassen op de zeekaart.

Het is tegen de avond als de Zotte Doodskop aanlegt nabij het vurige eiland. Daar het ondiep is in de nabijheid van de vulkaan roeien de mannen heen en weer om iedereen op het eiland te krijgen. Ruige heeft een kaart bij zich met de aantekeningen van Kapitein Pronk. Als iedereen op het eiland staat berekend hij waar het goud moet liggen.

Iedereen gaat enthousiast aan het werk. Het valt niet mee om in de harde puimlaag te moeten graven. Maar het goud lokt.

Het is bijna donker als zij bekers en kruizen en gralen van goud bovenhalen die rijkelijk bezet zijn met robijnen en smaragten. Zij halen kisten met munten boven de grond, losse edelstenen en bergen zilver. Het is nog een heel karwei om alles in de roeiboten te laden.

Als alles op de scheepsvloer van Zotte Doodskop ligt, wordt alles uitgeteld en verdeeld.

Na het avondeten staat Ruige op een ton hij spreekt zijn bemanning toe.

‘Het is tijd om een keuze te maken mannen. De Zotte Doodskop is niet in staat om nog langer als piratenschip dienst te doen. We hebben allemaal genoeg rijkdom om een heerlijk onbezorgd bestaan te gaan leiden. Ik ga een prachtig pand kopen in Amsteldam, ik zoek mij een vrouw en ga een rijk leven tegemoet. Waar kies jij voor Tinus?’ ‘Ik wil ook mijn familie eens zien, zij zullen blij zijn met zo’n rijke zoon.’

‘En jij Malle?’

Malle moppert: ‘jullie weten zeker niet dat ons volkje achterdochtig is. Hoe komt u aan al dat goud meneer Broek? Ja, was u zeerover? O nee? Heeft u het ergens gevonden? Waar dan wel? Wij geloven u niet meneer Broek, kom laten wij u eens gezellig ophangen dat doen wij hier in Holland namelijk met zeerovers. Hup, je mag al je rijkdom afgeven en daarna ook nog je leven. Leuk hoor.’

‘Wil jij dan dit schip blijven bevaren en er nooit meer vanaf komen?’ vraagt Ruige.

‘Jullie moeten zelf weten wat jullie doen. Ik ga niet naar Holland terug. Dat durf ik gewoonweg niet. Ik ga met de Portugezen mee, ik zie wel wat er van mij terecht komt.’

‘Wat ben jij een kleinzielig mannetje,’ zucht Ruige:

‘zolang wij niet in het oog vallen heeft niemand een idee waar we dat goud vandaan hebben.’

‘Ik ga niet met jullie mee naar Holland, punt uit! Ik maak mij het Portugees eigen en ga daar gewoon aan het werk. Dan val ik ook niet op. Ik vestig mij in een kustplaats zodat ik af en toe de zee op kan. Het bloed kruipt toch waar het gaan kan.’

‘Al goed kerel, maak je niet druk.’ Ruige klopt Malle op de schouder. ‘Deze man wordt een Portugees. We zullen jou dan nooit meer zien, best jammer eigenlijk.’

Malle lacht zuur. Ruige heft zijn kroes. ‘Mannen, drink op een fijne thuiskomst!’

Na ruim zeven maanden ligt de Zotte Doodskop stil nabij Estoril een vissersdorp in Portugal.

Malle en alle Portugezen stappen met al hun rijkdom in de roeiboten. 'Vaarwel kapitein Ruige! Het ga jullie goed!'

'Dat zal wel lukken!' schreeuwt hij terug.

Als de roeiboten bij de kust zijn, zien de mannen de Zotte Doodskop in de verte verdwijnen.

'Dat was dat,' denkt Malle 'nu moet ik op zoek naar een dak boven mijn hoofd.'

Maximino denkt daar anders over. Hij neemt Malle mee naar zijn familie en vertelt daar over de enge ziekte op het handelsschip. Dat de bemanning gered is door koene Hollanders en Malle chirurgijn is.

Malle wordt met open armen ontvangen en is gedoemd altijd een chirurgijn te blijven omdat hij inmiddels heeft geleerd met die leugen te leven.

Na verloop van tijd krijgt hij de kans om medicijnen te studeren in Lissabon en zich verder als arts te bekwamen. Hij pakt dat met beide handen aan en al gauw spreekt en schrijft hij niets anders dan Portugees, Grieks en Latijn.

Malle heeft vele vrienden en voelt zich opperbest in zijn nieuwe land. Hij denkt vaak aan de avonturen op het piratenschip terug en hoe het de mannen zou zijn vergaan in het verre Holland.

Dan voelt hij zich triest, nog elke dag.

EINDE.